

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 12C/63/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119207661
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Heinrichová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2023:1119207661.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v spore žalobkyne: JUDr. P. T., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, A., zast.: JUDr. Antónia Kovačovská, advokátka, so sídlom Jazdecká 1, Chorvátsky Grob, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody, sudkyňou Mgr. Ivanou Heinrichovou, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 33.345 eur titulom náhrady mzdy do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 7.000 eur titulom nemajetkovej ujmy do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy súd žalobu zamietla.

IV. Súd priznáva žalobkyňi náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinná zaplatiť žalovaná s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I. dňa 31.5.2019 domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003Z.z., nakoľko proti žalobkyňi bolo vznesené obvinenie, uznesením Generálnej prokuratúry SR boli uznesenia Krajskej prokuratúry v Trnave, aj uznesenie Ministerstva vnútra SR zrušené, trestné konanie bolo zastavené, vo veci nebola podaná obžaloba. Domáha sa náhrady ušlej mzdy vo výške 33.345 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur.

2. K podanej žalobe sa písomne vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 30.3.2020, vznesla námietku miestnej nepríslušnosti, k veci samej uviedla, že nie sú splnené podmienky na priznanie náhrady škody, namietala, že žalobkyňa nikdy nebola štatutárnym orgánom nemocnice, preto jej náhrada mzdy nepatrí, namietala obdobie, za ktoré si žalobkyňa uplatňuje náhradu mzdy, vznik nemajetkovej ujmy nie je preukázaný, výška je neprimeraná, navrhla žalobu zamietnuť.

3. K vyjadreniu žalovanej sa písomne vyjadrila žalobkyňa v podaní zo dňa 22.6.2020, navrhla prerušenie konania, uviedla, že ak by aj bol pracovný pomer žalobkyne neplatný, ak zamestnanec začal vykonávať prácu, vznikol tzv. faktický pracovný pomer a zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi mzdu za vykonanú prácu, ale aj iné plnenia, ktoré sú viazané na platný pracovný pomer. Nespôsobilá neplatnosť pracovného pomeru, je presvedčená, že by jej pracovný pomer trval do dnešného dňa. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do života jednotlivca, uznesenie o vznesení obvinenia spôsobilo masívnu negatívnu medializáciu, žalobkyňa prežila najhoršie obdobie svojho života.

4. Spor bol postúpený na prejednanie Okresnému súdu Nitra ako súdu miestne príslušnému.
5. Uznesením č.k. 12C/63/2020-231 zo dňa 17.9.2020 súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 1Sžk/15/2019, na Najvyššom súde SR sa riešila otázka, či žalobkyni vznikol platný pracovný pomer, či žalobkyňa bola štatutárnym orgánom Nemocnice Alexandra Wintera, n.o.
6. Rozsudkom NS SR sp.zn. 1Sžk/15/2019 zo dňa 22.6.2021 bola kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zamietnutá.
7. Žalobkyňa doručila súdu návrh na prerušenie konania a vyjadrila sa k veci písomným podaním zo dňa 20.9.2021, trvala na svojom vyjadrení, doplnila svoje vyjadrenie v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy, následky nezákonného konania žalovanej odôvodňujú vznik nemajetkovej ujmy u žalobkyne, bola vystavená masívnemu mediálnemu lynču, jedná sa o objektívnu zodpovednosť štátu v prípade nezákonného trestného stíhania, rozhodnutie žalovanej spôsobila žalobkyni profesionálnu smrť, vážne narušenie osobného a rodinného života.
8. Uznesením č.k. 12C/63/2020-286 zo dňa 4.10.2021 súd konanie prerušil do Rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti Nemocnice Alexandra Wintera, n.o. voči rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/15/2019 zo dňa 22.6.2021 a do právoplatného rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o odvolaní proti rozhodnutiu č. OU-TT-OVVS1/2015/0006961-7 zo dňa 15.12.2015, a to do dňa právoplatnosti oboch týchto rozhodnutí, pretože na Ústavnom súde SR ako aj na Ministerstve vnútra SR sa riešia otázky, či žalobkyni vznikol platný pracovný pomer, či žalobkyňa bola štatutárnym orgánom Nemocnice Alexandra Wintera, n.o. Primárnou právnou otázkou je, či má zápis, ktorý vykonáva okresný úrad do registra neziskových organizácií konštitutívny alebo deklaratórny účinok, či má registrový úrad kompetenciu posudzovať a hodnotiť spôsob a zákonnosť kreovania správnej rady, resp. posudzovať platnosť alebo neplatnosť uznesení správnej rady a či bola správna rada kreovaná správne.
9. Ústavný súd SR rozhodol v konaní vedenom pod sp.zn. IV. ÚS 109/2022 uznesením zo dňa 1.3.2022 o odmietnutí ústavnej sťažnosti. MV SR súdu oznámilo, že o odvolaní proti rozhodnutiu Okresného úradu Trnava č. OU-TT-OVVS1/2015/0006961-7 zo dňa 15.12.2015 nebolo rozhodnuté z dôvodu vydania rozsudku NS SR 1 Sžk/15/2019 zo dňa 22.6.2021, ani nebude rozhodnuté.
10. Žalobkyňa na pojednávaní odkazovala na podanú žalobu, na písomné vyjadrenia. Domáha sa náhrady majetkovej aj nemajetkovej ujmy. Zasiahnuté bolo do jej práv, do osobného aj profesijného života. Následky cíti doteraz. Kauza bola výrazne medializovaná. Predložila k tomu rešerž médií. Trestné stíhanie bolo zastavené, skutok, ktorý bol opisovaný, nie je trestný čin. Vznikol nárok na náhradu škody. Nechájala, čo sa deje, bola to spolitizovaná kauza. Pozbierala všetky materiály a údaje o verejnom obstarávaní, poslala ich poslancom aj médiám, jediná novinárka to zverejnila, poslala to aj komisii, ktorá udeľuje cenu Biela vrana, tí sa potom vyjadrili, že materiály sú z nedôveryhodného zdroja. Nemala prečo z funkcie odstúpiť. Kontroloval ich ÚVO. Zistil 12 formálnych pochybení, tie však nemali vplyv na vec. Nevideli aké pochybenie mali spraviť. Verejné obstarávanie nebolo šité na mieru. Prvé články sa začali objavovať v 11/2014, v 8/2015 prišlo obvinenie, nasledovalo odvolanie z funkcie, chodila na výsluchy, zažila "mediálnu slávu". Musela prestať chodiť do obchodu, do ktorého chodievala. Rodičia sa preto trápili, pristavovali ich ľudia, hovorili im nepekné veci. Otec sa už satisfakcie nedožil, zomrel v auguste 2022. Svoje si zažili aj jej deti v škole. Syna naháňala novinárka na gymnáziu. Mladšiemu synovi p. učiteľka dala vyžrať kto je jeho mama. Keď prišla do obchodu, všetci sa na ňu pozerali, začala chodiť do obchodu na Klokočine. Napr. keď stála v rade na pošte, niekto si dovolil predniesť prednes k jej osobe, nebolo to slušné. Najskôr sa snažila vec vysvetľovať, ale nešlo to, potom s tým prestala. Cítila krivdu, pocit hanby, celá kariéra išla preč. V tom čase mala uzatvorenú zmluvu aj s VÚC, tá bola zrušená. Žiadne iné pracovné ponuky, funkcie jej už ponúkané neboli, bola persóna non grata. So žiadnou ponukou sa nestretla, ale s tým rátala. Napr. bola aj s mamou u urológa, aj ten jej začal niečo hovoriť. Nevedela kde môžem čakať útok, či na ulici, v obchode, u lekára. Musela aj inde parkovať, vyhrážali sa jej. Nebolo jej všetko jedno, aj sa bála. Čítala aj diskusie k článkom v médiách. Niektorí sa tam vyjadrovali, že kvôli nám zomierajú deti. Povedala si, že bude bojovať aj s médiami, urobila všetko čo mohla na svoju obranu. Vysvetľovala ako to chodí pri verejnom obstarávaní. Veľmi bola sklamaná z postupu vyšetrovateľky a prokuratúry v Trnave. Strašne veľa chýb bolo v rámci vyšetrovania,

aj znaleckého dokazovania. Bolo toľko možností, aby orgány činné v trestnom konaní riadne všetko preverili, všetky fakty. Zažívala enormný stres, trpí bolesťami krčnej chrbtice, migrénami. Robila do ôsmej večer, pripravovala si veci. Vybavovala novinárov, nemohla si dovoliť ich odmietnuť. Od orgánov činných v trestnom konaní očakávala odborný prístup, ten nenašla, myslí, že to bolo schválne. Prebiehali v tom čase aj politické boje, poslúžili viacerým záujmom. Čo sa týka menovania jej osoby správnu radou, v tom čase tam nebola, riešila to nemocnica. ÚS SR aj NS SR sa veci alibisticky zbavil. Mala pracovnú zmluvu, pracovala, dostávala mzdu. Odvolali ju po vznesení obvinenia. Pracovnú zmluvu uzatvorila v 11/2012, vykonávala funkcie riaditeľky až do momentu, kedy bola odvolaná v 9/2015. Potom dostala výpoveď, pracovný pomer skončil v 12/2016 po uplynutí výpovednej doby a PN. Prvé správy v médiách sa začali objavovať v 11/2014. Najintenzívnejšie to bolo v 11/2014, v 1,2/2015 to začalo ustupovať. V 4/2015 sa objavili nejaké správy v súvislosti so správou z ÚVO. V 8/2015 bolo vznesené obvinenie. Dozvedela sa to od novinárov, tí jej volali, potom volala vyšetrovateľke, či je to pravda. Pýtala sa prečo to vedia novinári skôr ako ona. Potom jej zvonili telefóny, z médií, od známych. Nasledovali výsluchy pred vyšetrovateľom, tie boli asi štyri. Zúčastňovala sa ich v pozícii svedka alebo obvinenej. Obvinenie voči jej osobe bolo zrušené v 12/2017, trestné stíhanie bolo zastavené vo 2/2018. Potom od orgánov činných v trestnom konaní bol už klud. V čase obvinenia bola vydatá, syn mal 14 rokov navštevoval ZŠ, starší syn navštevoval gymnázium. Deti trpeli medializáciou jej osoby, kamaráti sa ich na to pýtali. A trpeli aj ňou, v tom čase moc ako matka nefungovala, chodila neskoro domov, veľmi je v tom čase pomohli rodičia. Čo sa týka zdravotných problémov, stále je v liečbe, má bolesti, migrény. V tom čase plakala, cítila sa zle, postupne sa to zlepšilo. Sedela doma, nechápala čo sa to deje s jej životom, nikam nechodila, ani na dovolenku, bála sa niekam ísť. Doľahlo to na ňu, zlomilo ju to. Nemyslela si, že to tak bude, a že to bude tak dlho trvať. Stále je zamestnaná v spoločnosti Relief Slovakia s.r.o. a je aj SKP od 10-11/2019. Výkon advokácie má pozastavený, neobnovovala si ho, nechcela, aby ju riešila disciplinárna komisia a ani mentálne nebola schopná vykonávať advokáciu. Trpela migrénami aj predtým, po medializácii a vznesení obvinenia boli migrény intenzívnejšie, spôsoboval to stres, trpí migrénami aj teraz, ale je to lepšie. Čo sa týka ponúk do funkcií v štátnozamestnaneckom pomere, sama žiadnu iniciatívu nevyvíjala, nevidela to reálne, bolo by utopistické myslieť si, že by ju po tej medializácii niekto zamestnal. Nezvažovala podanie žaloby na médiá, na ochranu osobnosti. Médiá mali všetky informácie od polície. Čo sa týka detí, starší syn bol v puberte, mal postoj ju ochraňovať, bránil ju, bála sa, aby sa nedostal do konfliktu. Voči nej sa deti nechovali negatívne, videli že sa trápi, že nerozpráva, videli ju plakať. To bolo pre nich negatívne. Vtedy nemala silu to s nimi rozoberať, len im povedala, čo majú povedať ak by im niekto niečo v škole hovoril. O zastavení trestného stíhania médiá neinformovali. Médiám dávala svoje stanovisko, málokto tlačovú správu prevzalo. Čo sa týka vyhrážania sa voči jej osobe, to bolo uvádzané v mailoch, niektoré boli anonymné, niektoré boli podpísané, tieto osoby nedohľadávala. Priamu vyhrážku na ulici jej nikto nepovedal, stretla sa len s neslušnou komunikáciou. Vyhrážky boli aj v komentároch pod článkami. V súvislosti s týmto trestné oznámenie nepodávala. Deťom vysvetlila o čo ide, že to nevie zmeniť, že to bude boj nadľho.. Čo sa týka podávania trestných oznámení, jedno mala napísané, nakoniec ho nepodala. Bolo to v súvislosti s tým, že v Markíze odznela reportáž, že v nemocnici sa podpisuje petícia, že sa vyhráža zamestnancom, že ich prepustí z práce. Bolo to veľmi negatívne podané, že sa až bála ísť do Piešťan. Pozvala si primárov na stretnutie. Dopátrali sa, ktorá zamestnankyňa komunikovala s médiami, bol za ňou primár z toho oddelenia kde pracovala, povedal že je to jednoduchá osoba, trestné oznámenie nepodala. Pokiaľ by orgány činné v trestnom konaní postupovali zákonne, nevznikla by táto udalosť a médiá by nemali o čom informovať, v tom vidí príčinnú súvislosť. Čo sa týka pracovného pomeru, riaditeľkou bola, mala pracovný pomer. Ak by aj bol pracovný pomer vyhodnotený ako neplatný, jeho neplatnosť nespôsobila a patria jej okrem mzdy aj ostatné nároky zamestnanca. Pracovný pomer skončil na základe obvinenia, skoro rok ešte bola vo funkcii a zamestnaná po mediálnych informáciách. Čo sa týka uplatňovaného obdobia nevidí tu súvis s tým, či sa jednalo o konanie vo veci alebo či bolo vznesené obvinenie voči jej osobe.

11. Zástupkyňa žalovanej na pojednávaní uviedla, že odkazuje na písomné vyjadrenia žalovanej. Na písomné podanie z 30.3.2020. Žalovaná namieta nárok, ktorý si uplatňuje žalobkyňa a to je ušlý zisk vo forme náhrady mzdy, pretože žalobkyňa nikdy nebola štatutárnym orgánom, tu poukazuje na uznesenie generálneho prokurátora a na argumentáciu v ňom uvedenú. Generálny prokurátor zrušil obvinenie z dôvodu, že žalobkyni nikdy nevznikla funkcia, nebola štatutárnym orgánom. Okrem týchto argumentov sa žalovaná nestotožňuje s obdobím, za ktoré si žalobkyňa uplatňuje náhradu mzdy. Žalobkyňa si uplatňuje nárok za obdobie od 1.1.2017 do 31.3.2018. /16.12.2016 bol ukončený pracovný pomer, 2.2.2018 zastavené trestné stíhanie/. Žalovaná rozlišuje trestné stíhanie vo veci a trestné stíhanie voči osobe žalobkyne. Uznesenie o vznesení obvinenia voči osobe žalobkyne je zo dňa 10.9.2015, zrušené

generálnym prokurátorom 8.4.2016, po 8.4.2016 sa viedlo trestné konanie vo veci, nie voči konkrétnej osobe, a 6.10.2017 bolo vznesené obvinenie voči osobe žalobkyne, trestné stíhanie zastavené 2.2.2018. Čiže nárok žalobkyne na náhradu mzdy by mal byť správne uplatnený za obdobie od 6.10.2017 do 31.1.2018. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v tomto smere prebehol len výsluch žalobkyne, neprebehol výsluch navrhovaných svedkov. Výška nároku sa javí žalovanej ako neprimeraná, poukazuje na ust. § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003, ktorý hovorí o strope finančného odškodnenia. Žalovaná nenesie zodpovednosť za prípadný únik informácií, za správanie sa médií.

12. Svedkyňa O. P. na pojednávaní uviedla, že keď žalobkyňu obvinili, zasiahlo ju to, aj jej rodinu, zmenila sa, bola z toho úplne hotová. Keď sa stretli, riešili tú situáciu. Po psychickej stránke to zasiahlo všetkých, hlavne ju. Jej kariéra a práca skončila. Nevie, či sa k tomu ešte niekedy vráti, ona svoju prácu milovala. Psychicky padla dole, plakala, hovorila, že si musí dať nejakú tabletku, že ona to nezvládne. Médiami bola vykresľovaná ako zlodějka, podvodníčka. Volala ju, aby išli niekam na kávu alebo na obed, nechcela ísť, bála sa chodiť aj do potravín, alebo do školy keď bolo treba niečo riešiť. Nechcela ísť medzi ľuďmi. Pozná ju ako čestného človeka. Neverí, že by niečo také bola schopná urobiť. Nebola na to ani finančne odkázaná. Pochádza z dobrých finančných pomerov. Kto ju pozná, vie, že žalobkyňa je čestný človek. Zasiahlo to aj jej otca, ten ju viedol k čestnosti, upadal zdravotne. Aj jej matka. Zasiahlo to aj jej muža, švagra, aj ich vzťah, vyhýbala sa jej, plakala, vyhýbala sa ľuďom. Bola na dovolenke keď sa dozvedela o odvolaní ministerky N., volala žalobkyňu, vedela, že je zle. Nedalo sa so žalobkyňou rozprávať, plakala. Nevedela si to vysvetliť. Celé to obdobie sa cítila zle, schudla asi 10 kg. Keď niekam išli, možno chvíľu bolo dobre, že sa aj zasmiali, ale potom po 10 minútach sa znova vrátili k tomu negatívne, plakala, triasla sa, nevedela v hlave stráviť čo sa to stalo, prečo sa to stalo. Boli v telefonickom kontakte, volali si každý deň, niekedy aj 6 x za deň. Nedá sa povedať, že by sa aj každý deň stretávali. Keď išla z práce z Piešťan tak sa u nej zastavila, bývala v tom čase v D.. Všetci volali, že či je tam, čo spravila, alebo volali aj jej keďže vedeli, že sú kamarátky. Po celý čas čo bola obvinená to bolo zlé až kým sa to nezastavilo. Chvíľu bolo lepšie, chvíľu horšie, v takých vlnách. Prežívala to s ňou, nemohla sa zosypať, snažila sa ju rozveseliť. Žalobkyňu poznala ako zábavného človeka, chodievali spolu na dovolenky, ich deti mali sme prijímanie, aj rodičia sa spolu poznali. Toto hovorí o minulosti ako to bolo predtým. Žalobkyňa sa zmenila, stále je zmenená, už to nie je ona. Je to žena sklamaná životom, zlomená.

13. Svedok G. S. na pojednávaní uviedol, že tá aféra spôsobila žalobkyňu dlhotrvajúci stres. Hlavne po medializácii, prejavovalo sa to jej strachom o rodinu, o deti, o rodičov, aj o ňu samú. Malo to vplyv na deti, dochádzalo tam aj k určitej šikane. Malo to vplyv aj na rodičov, ktorí sú už starší, bývali na jednej adrese 50 rokov, všetci ich tam poznali. Keď išiel otec do obchodu, videl že je tam nejaká šuška, ironické poznámky, staršiemu človeku to nerobilo dobre. Žalobkyňa mala strach aj sama o seba čo bude ďalej. Ten stres prešiel do zdravotných problémov. Mala migrény, zvracala, plakala. Pre bolesti hlavy ju sám niekoľkokrát viezol na pohotovosť. Obávala sa problémov aj ekonomických, v pracovnej oblasti. Všetko to znásobila mediálna kampaň. V tom čase fungoval ako pomoc, pomoc rodičom, alebo aj pre ňu. Sledoval mediálne výstupy, aby si mohol utvoriť názor. Žalobkyňa sa bála chodiť do spoločnosti, myslela si, že všetci sa na ňu pozerajú, povedal by, že trpela až stihomamom. On sám nejakú negatívnu reakciu na žalobkyňu nezažil, otec áno. Čo sa odohrávalo vo vnútri žalobkyne to je ťažké vyjadriť, boli také situácie, že niečo rozprávala, potom prestala, začala plakať, schudla, to bolo vidieť.

14. Svedok P. T. na pojednávaní uviedol, že celú tú situáciu vnímal cez mamu, ako sa ona cíti, bola smutná, mal v tom čase 17-18 rokov, bol tretiak na strednej škole. Nechcela chodiť von, bála sa ľudí, že ju budú odsudzovať. Bolo mu to ľúto. Ona sa v práci snažila odovzdať veľa, plakala. Mala bolesti hlavy, migrény. Chodila do nemocnice. Bola bezduchá, taká mátoha, ako keby nebola. Zle to znášali aj starí rodičia, dedko chodil do Lipy, tam sa rozprával. Aj jemu na facebook písali novinári. Vedelo sa o tom aj v škole, v triede. Riaditeľka niečo riešila. Bolo to tak, že ona povedala, že nebude nič hovoriť, ale že niekto kontaktoval školu. Kamaráti vedeli o tom, pýtali sa ho na to, bolo to nepríjemné, bolo to celé zlé. Najhoršie na tom bolo, že o tom vedeli ľudia, verejnosť, čudne sa na nich pozerali. Hlavne z toho mala mama strach, ťažko sa ľuďom vysvetľuje pravda, keď to bolo takto verejne prezentované.

15. Svedok B. T. na pojednávaní uviedol, že nebola to ľahká doba, pre ňu, ani pre rodinu, prežívali to s ňou dosť silne. Vzhľadom k tomu ako to žalobkyňa ona sama prežívala, malo to vplyv na jej zdravotný stav. Psychicky to znášala veľmi zle. Odrážalo sa to na fungovanie rodiny. Často bola u doktora, pre migrénové stavy. Po psychickej stránke by povedal, že to bolo ešte horšie. Verejnosť túto situáciu vnímala, riešilo to okolie. Nemohla si nájsť zamestnanie a ani si ho nenašla. Čo sa týka okruhu priateľov

a známých, ktorých mali, cítil že nevedia čo si o tom majú myslieť, cítil že skôr veria informáciám podávaným políciou, médiami. Veľa ľudí to takto vnímalo. Bol to tlak na ňu, na nich, bolo to silné. Stretol sa s negatívnymi prejavmi, s takým podpichovaním v tom zmysle, že si v súvislosti s kauzou CT nahrabali. Bola to totálna nepravda, ťažko sa to počúvalo. Nič na to nehovoril, neprospeľo by to situácii.

16. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, zástupkyne žalovanej, svedkov, oboznámením sa s obsahom spisu a zistil tento skutkový a právny stav:

Žalobkyňa bola zamestnaná u zamestnávateľa : Nemocnica Alexandra Wintera n.o. na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 28.11.2012 ako riaditeľ a štatutárny zástupca nemocnice od 28.11.2012 na dobu neurčitú s dohodnutou základnou mzdou vo výške 3.000 eur s účinnosťou od 1.10.2013 ako vyplýva z predloženej pracovnej zmluvy a platového výmeru.

Žalobkyňa bola odvolaná z funkcie riaditeľa a štatutárneho zástupcu nemocnice Alexandra Wintera n.o. ku dňu 23.9.2015 Správnou radou nemocnice v nadväznosti na uznesenie Správnej rady nemocnice.

Žalobkyni bola daná výpoveď z pracovného pomeru v nemocnici Alexandra Wintera n.o. listom zo dňa 2.10.2015 s odkazom na § 63 ods.1 písmeno d/ bod2 Zákonníka práce, žalobkyňa výpoveď prevzala dňa 7.10.2015.

Žalobkyňa bola zamestnaná v nemocnici Alexandra Wintera n.o. od 28.11.2012 do 15.12.2016, jej pracovný pomer skončil po ukončení jej práceneschopnosti dňa 15.12.2016.

Dôvodom odvolania z funkcie riaditeľky bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu.

Žalobkyňa je trvale liečená v neurologickej ambulancii od 8/2015, pre výrazné zhoršenie zdravotného stavu bola nutná práceneschopnosť, zhoršenie zdravotného stavu spôsobila veľká stresová záťaž, pokračuje v liečbe, užíva liečbu, čo vyplýva zo správy MUDr. W. O. - neurológa zo dňa 22.6.2020.

Žalobkyňa je zamestnaná u zamestnávateľa : RELIEF Slovakia spol. s.r.o. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 12.12.2016 s nástupom do zamestnania od 16.12.2016 a to na dobu neurčitú s dohodnutou mzdou 435 eur brutto mesačne.

Žalobkyňa listom zo dňa 8.3.2019 podala na Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

Jej žiadosť bola listom zo dňa 21.5.2019 Generálnou prokuratúrou SR odmietnutá ako nedôvodná.

Uznesením zo dňa 8.4.2016 sp.zn. XVI 2 Pz 21/16/1000-8 generálny prokurátor SR rozhodol, že právoplatnými uzneseniami prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave z 12.10.2015 sp.zn. Kv 101/14/2200-49, z 19.10.2015 sp.zn. Kv 101/14/2200-55, z 30.10.2015 sp.zn. Kv 101/14/2200-56, z 15.3.2016 sp.zn. Kv 101/14/2200-1000 bol porušený zákon v neprospech obvinených, medzi inými aj žalobkyne.

Krajská prokuratúra Trnava uznesením zo dňa 19.10.2015 sp.zn. Kv 101/14/2200-55 zamietla sťažnosť obvinenej žalobkyne proti uzneseniu vyšetrovateľa , ktorým vzniesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu.

Uznesením ČVS : PPZ-967/NKA -PK-ZA-2014 zo dňa 10.9.2015 bolo začaté trestné stíhanie voči žalobkyni za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu.

Predložený bol na CD nosiči monitoring médií, ktoré sa venovali kauze CT a osobe žalobkyne, spomínané v tlači, na webe, v rozhlasových a televíznych médiách podľa tvrdení žalobkyne 497 krát.

Generálna prokuratúra SR podala dňa 24.3.2015 protest prokurátora a žiadala zrušiť rozhodnutie Obvodného úradu Trnava zo dňa 10.12.2012, ktorým bola vykonaná zmena údajov zapísaných do registra neziskových organizácií - výmaz riaditeľa nemocnica Ing. P. a zápis novej riaditeľky JUDr. T..

Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím zo dňa 26.8.2015 zrušilo rozhodnutie Obvodného úradu Trnava.

Minister vnútra SR zamietol rozklad ktorý podala nemocnica a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Trnava zo dňa 10.12.2012.

Rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp.zn. 1S/312/2015 zo dňa 7.2.2019 bola žaloba nemocnice zamietnutá.

V rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16Cob/9/2021 zo dňa 15.12.2021 bolo konštatované, že rozhodnutie správnej rady nemocnice o odvolaní pôvodného riaditeľa a voľbe nového riaditeľa má konštitutívne účinky, rozhodnutie príslušného registrového úradu o zmene zapisovaných údajov predstavuje správny akt deklaratórnej povahy, len konštatuje existenciu určitej právnej skutočnosti, jeho vydaním sa právny vzťah nemení.

17. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím,

Podľa § 4 ods. 1 písmeno f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

18. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha od žalovanej náhrady škody, konkrétne, náhrady ušlej mzdy vo výške 33.345 eur za obdobie od 1.1.2017 do 31.1.2018 - za 13 mesiacov x 2.565 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur, čo odôvodnila tým, že bola účastníčkou trestného stíhania, bolo proti nej vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, proti uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave zamietnutá, uznesením Generálnej prokuratúry SR bolo rozhodnuté, že bol porušený zákon, zrušilo sa uznesenie Krajskej prokuratúry v Trnave ako aj uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyňi. S odkazom na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vzniklo žalobkyňi právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je teda splnený predpoklad pre uplatnenie nároku na náhradu škody a to vydanie nezákonného rozhodnutia jeho následné zrušenie. Trestné konanie bolo zastavené, obžaloba podaná nebola. Súd tak dospel k záveru, že žalobkyňa spĺňa všetky hmotnoprávne podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánom verejnej moci. Z dôvodu objektívnej zodpovednosti za výsledok trestného konania sa celé trestné stíhanie proti žalobkyňi považuje za nezákonné. Za spôsobenú škodu zodpovedá štát. Orgánom konajúcim vo veci náhrady škody v mene štátu je Generálna prokuratúra SR. Podľa § 4 ods. 1, písm. f), zák. č. 514/2003 Z. z., o veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, alebo správnom konaní. Zodpovednosti sa žalovaná nemôže zbaviť. Je právom, dokonca povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať trestný čin. Neznamená to však, že sa musí vzniesť uznesenie o začatí trestného stíhania voči konkrétnej osobe, alebo, že sa musí podať obžaloba. Svojím konaním zasahujú do osobnej integrity stíhaného subjektu, ovplyvňujú mu rodinné, pracovné vzťahy, postavenie, psychiku, život a to negatívne. Ak tak už urobia, tak ako v prejednávanom spore, musí žalujúci subjekt niesť dôsledok za omyl, či nesprávne rozhodnutie. Takýto následok je aj uplatnená náhrada škody. Vzhľadom na zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia a okolnosti prípadu je daný čo do základu nárok žalobkyne voči žalovanej na náhradu škody. Dotknuté uznesenie o začatí trestného stíhania bolo nezákonným rozhodnutím, žalovaná je v konaní pasívne vecne legitimovaná.

19. Čo sa týka jednotlivých nárokov žalobkyne, žalobkyňa sa podanou žalobou domáha od žalovanej náhrady škody, konkrétne, náhrady ušlej mzdy vo výške 33.345 eur za obdobie od 1.1.2017 do 31.1.2018 - za 13 mesiacov x 2.565 eur. Tento nárok bol žalobkyňi priznaný v celom rozsahu. Žalobkyňa má nárok na náhradu mzdy za obdobie od 16.12.2016, kedy bol ukončený pracovný pomer so žalobkyňou po ukončení jej práceneschopnosti dňa 15.12.2016 až do 2.2.2018, kedy bolo trestné stíhanie zastavené, pričom žalobkyňa pre zjednodušenie výpočtu si uplatnila nárok za celé mesiace, teda za obdobie od 1.1.2017 do 31.1.2018 = 13 mesiacov. Pri výpočte mzdy súd vychádzal z ustanovenia § 134 Zákonníka práce a priemerného zárobku žalobkyne, ktorej mesačný plat bol 3.000 eur ako vyplýva z jej platového výmeru a priemerný hodinový zárobok bol 18,3993 eura /3.000 : 7,5 : 21,74 = 18,3993/. Od tohto príjmu žalobkyňa bola odpočítaná suma 435 eur, ktorú dosahovala zo svojho pracovného pomeru v spoločnosti RELIEF Slovakia, spol. s r.o. /3.000 eur - 435 eur = 2.565 eur/. Potom suma 33.345 eur je vypočítaná ako 13 mesiacov za uplatnené obdobie x 2.565 eur. K argumentom žalovanej, že žalobkyňi nepatrí náhrady mzdy ako náhrada ušlého zisku, pretože žalobkyňa nikdy nebola štatutárnym orgánom Nemocnice Alexandra Wintera, n.o., Piešťany, súd uvádza, že ak by aj pracovný pomer žalobkyne bol neplatný, nebolo v konaní sporné, že žalobkyňa začala vykonávať svoju prácu a na základe neplatnej pracovnej zmluvy jej tak vznikol faktický pracovný pomer. O dobromyseľnosti žalobkyne neboli pochybnosti, pretože žalobkyňa nemala vplyv na kreovanie správnej rady nemocnice, ktorá ju vymenovala do funkcie riaditeľky. Nároky zamestnanca sa posudzujú s ohľadom na ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť. Faktický pracovný pomer vzniká z dôvodu, že Zákonník práce nesankcionuje absenciu písomnej pracovnej zmluvy neplatnosťou právneho úkonu. Má sa za to, že ak sa strany dohodnú na podstatných náležitostiach pracovného pomeru a prejavia vôľu ho uzatvoriť, vznikne pracovný pomer aj bez toho, aby došlo k podpisu pracovnej zmluvy. Ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť. Právne následky

faktického pracovného pomeru sú rozdielne v závislosti od toho, či na strane zamestnanca bola dobrá vôľa. Existencia alebo absencia bona fidea determinuje rozdielnosť právnych následkov neplatného pracovného pomeru vo vzťahu k zamestnancovi. Uvedená rozdielnosť právnych následkov je priamo založená a vyplýva z ust. § 17 Zákonníka práce, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak si ju nespôsobil sám. Ak zamestnanec zámerne spôsobí faktický pracovný pomer, treba mu poskytnúť len mzdu za vykonanú prácu, bez ďalších pracovnoprávných nárokov (napr. dovolenka). Ak vychádzame z predpokladu bona fidea na strane zamestnanca, je zamestnávateľ mu povinný poskytnúť nielen mzdu za vykonanú prácu, ale aj iné plnenia, ktoré sú viazané na inak platný pracovný pomer. Faktický pracovný pomer zamestnávateľ má skončiť faktickým neprideľovaním práce bez potreby právneho úkonu smerujúceho k jeho skončeniu, aký je zakotvený v § 59 Zákonníka práce. Tu súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 zo dňa 5.7.2003, na ktorý odkazovala žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení - "O tzv. faktický pracovný pomer se může jednat pouze za situace z níž vychází i dovolatelkou zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2001 sp. zn. 21 Cdo 2014/2000, že fyzická osoba sice začala pro zaměstnavatele s jeho souhlasem pracovat, avšak v důsledku toho, že pracovní smlouva nebyla sjednána platně, nebyl zde právní úkon ve smyslu ustanovení § 27 zák. práce způsobilý založit pracovní poměr. Pouze v případě, jestliže pracovní smlouva není sjednána platně (kupř. proto, že v rozporu se zákonem byl se ženou sjednán druh práce ženám zakázaný - srov. § 150 zák. práce), nemůže vzniknout pracovní poměr jako vzájemně provázaný komplex práv a povinností, nýbrž jen dílčí (právem neaprobovaný) faktický vztah, jehož vypořádání se řídí pracovněprávními předpisy." Ako riaditeľka žalobkyňa pôsobila od 28.11.2012 na základe pracovnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená na dobu neurčitú, s účinnosťou od 1.10.2013 bola žalobkyňi priznaná platovým výmerom základná mzda vo výške 3.000 eur. Nič nenasvedčovala tomu, že by mal byť so žalobkyňou ukončený pracovný pomer, dôvodom odvolania z funkcie riaditeľky bolo vznesené obvinenie pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu, to, či bolo žalobkyňi vyplatené odstupné nemá vplyv na uplatnený nárok v tomto konaní, k namietanému obdobiu, za ktoré si žalobkyňa uplatňuje náhradu mzdy, súd uvádza, že toto je vymedzené správne ako obdobie od ukončenia pracovného pomeru do ukončenia trestného stíhania, pričom súd nepovažoval za smerodajné rozlišovanie trestného stíhania vo veci a trestného stíhania voči osobe žalobkyne.

20. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobkyňa uplatnila vo výške 26.000 eur, súd uvádza, že vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd skúmal, či samotné konštatovanie porušenia práva by bolo dostatočným zadosťučinením a následne či uplatnená nemajetková ujma vznikla žalobkyňi v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd skúmal, či skutočne, reálne a preukázateľne došlo k ujme v dôsledku závažného zásahu do práva žalobkyne na ochranu cti, vážnosti, ľudskej dôstojnosti, spoločenského postavenia a rodinného života. Podstatou priznania náhrady za nemajetkovú ujmu je preukázanie zníženia spoločenského postavenia žalobkyne. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby žalobkyne v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí žalobkyne. Trestné stíhanie má negatívny dopad na ďalší život každého jednotlivca. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, do profesijného života, do jeho spoločenskej povesti, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 26.000 eur, túto sumu súd považoval za neprimerane vysokú a nadhodnotenú, pretože v konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by žalovaný nárok odôvodňovali v plnej výške. Zadosťučinenie musí byť primerané, rozhodujúca je závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Zmyslom zadosťučinenia nie je byť zábezpekou, zdrojom obživy ani náhrady príjmu, logicky nemôže viesť k neprimeranému obohateniu. Trestné stíhanie malo negatívny dopad na život žalobkyne, v konaní bolo preukázané, že „kauza CT“ mala negatívny vplyv na osobu a život žalobkyne, vyplýva to zo svedeckých výpovedí vypočutých svedkov, konkrétne svedkyňa O. P. uviedla, že obvinenie žalobkyňu zasiahlo, zmenila sa, bola z toho úplne hotová, jej kariéra a práca skončila, psychicky padla dole, plakala, zasiahlo to aj jej rodinu, po celý čas čo bola obvinená to bolo zlé až kým sa to nezastavilo, žalobkyňa sa zmenila, stále je zmenená, už to nie je ona. Je to žena sklamaná životom, zlomená. Svedok G. S. uviedol, že tá aféra spôsobila žalobkyňi dlhotrvajúci stres. Hlavne po medializácii, prejavovalo sa to jej strachom o rodinu, o deti, o rodičov, aj o ňu samú. Ten stres prešiel do zdravotných problémov. Mala migrény, zvracala, plakala. Všetko to znásobila mediálna kampaň. Svedok P. T. uviedol, že žalobkyňa nechcela chodiť von, bála sa ľudí, že ju budú odsudzovať. Mala bolesti hlavy, migrény. Chodila do nemocnice. Bola bezduchá, taká mátoha, ako keby nebola. Zle to znášali aj starí rodičia. Najhoršie na tom bolo, že o tom vedeli ľudia, verejnosť, čudne sa na nich pozerali.

Svedok B. T. uviedol, že nebola to ľahká doba, pre ňu, ani pre rodinu, prežívali to s ňou dosť silne. Žalobkyňa to psychicky znášala veľmi zle. Odrážalo sa to na fungovaní rodiny. Často bola u doktora, pre migrénové stavy. Po psychickej stránke to bolo ešte horšie. Nemohla si nájsť zamestnanie a ani si ho nenašla. Ľudia skôr verili informáciám podávaným políciou, médiami. Zo svedeckých výpovedí vyplýva, že žalobkyňa utrpela morálnu a spoločenskú ujmu, bola negatívne posudzovaná okolím, medializácia tohto prípadu bola značná. Všetci potvrdili aj jej zhoršenie zdravotného stavu v súvislosti s opakovanými a silnými záchvatmi migrény, ktoré musela riešiť návštevou nemocnice. Žalobkyňa nárok na nemajetkovú ujmu odôvodňovala aj svojim zlým zdravotným stavom, tvrdila, že jej zdravotné problémy spôsobil stres vyvolaný trestným stíhaním, čo súd pripúšťa a nevyklučuje, pretože je všeobecne známe, že jedným zo spúšťačov migrénových záchvatov je stres. Predložila aj lekársku správu, z ktorej vyplýva výrazné zhoršenie jej zdravotného stavu a nutná práceneschopnosť od augusta 2015, ktorá skončila v decembri 2016. Celé toto obdobie trvajúce od septembra 2015, kedy bolo vznesené obvinenie voči žalobkyni až do zastavenia trestného stíhania vo februári 2018, teda trvajúce cca 30 mesiacov je dôvodom na to, aby žalobkyni bola priznaná nemajetková ujma, pretože žalobkyňa žila celé toto obdobie v neistote, v strese ako trestné stíhanie dopadne, kedy sa celá záležitosť vyrieši, určite to ovplyvnilo a poznačilo jej život jednak súkromný, rodinný ale aj pracovný, preto súd žalobkyni priznal nemajetkovú ujmu vo výške 7.000 eur, táto suma by mohla zmierniť následky neoprávneného zásahu žalovanou do osobnostnej sféry žalobkyne. Súd poukazuje na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 25/2019 (ktoré zohľadňuje už doterajšiu súdnu prax - viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 171/2005, sp. zn. 6Cdo 37/2012, sp. zn. 6MCdo 15/2012, sp. zn. 3Cdo 7/2017 a sp. zn. 3Cdo 19/2018), v zmysle ktorých určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym rozhodnutím orgánu štátu nesmie predstavovať ľubovôľu alebo absolútnu voľnú úvahu súdu, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu. Všeobecný súd je povinný určiť výšku tejto náhrady po náležitom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, v nadväznosti na ktoré pri právnom posúdení veci prihliadne aj na iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie (napr. zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi) a zohľadní aj právne závery, ku ktorým v obdobných prípadoch dospela judikatúra Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada napr. v konaniach o ochranu osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami - Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko). Podobne sa vyjadril aj Najvyšší súd SR, keď konštatoval, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006). Vychádzajúc z uvedených záverov, a preto, aby sa predišlo ľubovôli súdu pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy za zásah orgánu verejnej moci do osobnostných práv poškodeného, súd zisťoval právnym poriadkom ustanovené limity odškodňovania. Určenie maximálnej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zakotvené v ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v platnom znení. Vychádzajúc z uvedeného, po zistení rozhodujúcich skutkových okolností, zohľadňujúc, že išlo o nezákonné rozhodnutie a že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostatočné, súd považoval za dôvodné žalobkyni priznať nárok uplatnený titulom nemajetkovej ujmy. Predmetný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikol v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pričom nebola preukázaná žiadna iná okolnosť, ktorá by zodpovednosť žalovanej za danú ujmu oslabila alebo narušila. Súd pri rozhodovaní o nároku žalobkyne uplatneného titulom nemajetkovej ujmy, bral do úvahy okolnosti, keď na strane žalobkyne došlo k zhoršeniu jej zdravotného stavu, malo to vplyv na jej psychický stav, bola dlhodobo práceneschopná, zmenilo sa jej správanie v rodine vo vzťahu k deťom, k manželovi, nevedela si nájsť prácu, zamestnaná je v rodinnej firme, celá kauza bola výrazne medializovaná, okolím bola vnímaná negatívne, ťažko to niesli jej rodičia. Súd považoval za dôvodné a v súlade so zásadami spravodlivosti priznanie sumy 7.000 eur, ktorú súd stanovil voľnou úvahou a túto považoval za primeranú. Vo zvyšnej časti súd žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, nakoľko priznanie náhrady vo väčšom rozsahu by nebolo primerané okolnostiam veci a bolo by v rozpore so základnými zásadami spravodlivosti.

21. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni súd náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mala žalobkyňa úspech, v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalobkyňa, keďže žalobe bolo vyhovené, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane, teda žalovaným a v konaní neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa, a to ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 1, 2 CSP rozhodol súd len o nároku na náhradu trov konania a o výške bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník. V prejednávanom spore záviselo rozhodnutie o výške predmetu sporu od úvahy súdu. Aj napriek tomu, že nepatrný úspech už CSP nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa CSP zohľadňuje každý neúspech), ani nová práva úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy. Tu súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019. V prejednávaní veci nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, pretože jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, bola úspešná čo do základu nároku; nemožno ju totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška plnenia je potom druhotná a nadväzujúca. Výška plnenia bola determinovaná úvahou súdu v spore o priznanie nemajetkovej ujmy, kde sa výška nemajetkovej ujmy určuje úvahou súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Nitre.

V prípade, že si povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.